

Greccsó Krisztián

Mint két idegen

[JELENETEK EGY HÁZASSÁGBÓL]

RÉGI BARÁTOK

Mint tekintet, fecseg a porta.
Csontos alföldi harangszó ülepszik.
Látszatra néhány téгла csak
a csevegés csupasz falában
a nosztalgia,
de a délután derekára jól látszik,
habarcs.
Bár a régi idolk, jó esetben,
villanyszerelők, azt már kellemetlen
hozzátenni, manapság.
Mások közös múltjával viaskodni
dőreség, felhasználni meg
kéregig hántott reflex.
Borgőzös tréfák házasságok
alig vállalható epizódjaiból,
csupa olyasmi,
amiről mindenki megfogadta,
azt már nem. A hangulat
ezzel együtt és ennek ellenére.
A süllyedérsről úgyse készül
láttelelet, anamnézis.
A férfiak morognak,
és ha maguk előtt is röstellik,
úgy hagyják félbe
az igényelt ölelés mantráját,
mint bármely más, pállott asztali témát.
A napok kóborolnak,
mint apró automata fűnyíró,
logikátlanul, megszállottan, zümmögve,
de végeredményben minden
egyforma hosszú,
és akár jó, akár rossz,
ugyanolyan.
Mindenképpen fejbe kell verni,
aki a lehetséges boldogságról,
a perspektíva mágiájáról,
a máshonnan nézés megváltó
metodikájáról szónokol.

GAZEMBER

Mikor múlt el a valamire
várás megüdvözülése?
Hány kudarc volt feltétlenül szükséges,
hogy mindig lehúzva
maradjon a redőny?
Az erjedő vágott virág
édeskés hullaszaga
nyilván nem a gyomrom
sötétkamrájából szivárog,
de konokul kísér.
Néhány éve, egy elálló
haláltánc közben
egyszer azt álmodtam,
amiért ilyen hamar elveszek,
vigaszul valami átrajzolt
életvalóságban
fukar negyven évem
a *mai eszemmel* újrajátszhatom.
Tengernyi időmben hónapokat
öltöm a tekergő
alternatívák szövésébe,
de bárhogy is szépítem,
sosem lettem más,
csak gazember.
Megszaladt róló,
sötét sarok az időben.
Milyen siralmas,
ha ezzel az eredménnyel
a szívemben azért
nem vagyok gazember igazán,
mert félek.

Hősök

Az ígéreték földje itt van,
egy lakás az ötödiken,
kiégett izzók
őriznek benne valami
mozdulatlant.
Torlódik a férfimunka,
akár szívben és vesszőkosárban
a szennyes.
Az időzített oldalgásokat

nem ütemezi stopper:
 nincs alávalóbb indulat
 az ösztönnél.
 A játzmák liturgiája örök,
 nehezebben mozdul,
 mint a mise rendje.
 Az önsajnálát mértékegysége,
 formája, színe és mintázata
 is egyedi, mégis
 minden önző mozdulat
 egyetemes íven kanyarodik.
 Ismételése tudás.
 Aki nem kér segítséget, hős.
 Aki nem kér segítséget, hős.
 Aki nem kér segítséget, hős.
 Aki nem kér segítséget.

MINDIG

Mindenekelőtt magammal
 kéne együtt élnem,
 és indulataim végére járnom.
 Ha nem lehet kétszer
 ugyanabba a folyóba lépni,
 hogyan tocsoghatok *mindig*
 az abszurd egyformaságban.
 Nem lehet rám
 másképpen reagálni.
 Egy meleg barátom elszerette
 volt felesége új férjét,
 mert az a nő is *mindig*.
 Látens vágyak dagonyája,
 elrugaszkodás előtti tétovaság,
 iszamos bányató,
 fürödni, természetesen, tilos.
 A gondoskodás akolmeleg
 álcája a kikészített ebéd,
 mintha létezne olyan,
 hogy valaki eltéved a hűtőben.
 Gondosan rendezett rezszi,
 szándékosan, a másik
 reménytelen rutintalanságáig
 dominált volán.
Teérted hajtok,
mindened meglegyen.

A bányatavak felszíne
délre szinte forró.
Fél méter mélyen
dermesztő a víz.
Nincs keveredés, zajlás, sodrás,
egynemű anyag,
mégis önmagára hatással.

VÉDŐGÁZAS CSOMAGOLÁS

Zömök pillanatok, amikor
kétségtelenül elhittük, más lesz.
Ránk nem vonatkozik
egyetemes regula.
Igyekeztük titkolni émelyítő
tökéletességünk,
nincs az a kuplé,
mi nekünk elég szirupos.
Hogy a házasság táncdalfesztivál,
most is igaz,
csak mást jelent.
Nem a hibátlanságunkat siratom,
azt, véglegessége
milyen kicsin múltott.
Néha, villanásokra értem,
hogyan lehetett volna
makulátlanul élni.
Bár olyankor is tudom,
forsiftos épségünk is
úgy lett volna igaz idővel:
mást jelentett volna mindig.
Szűz vágyak felbontatlanul,
védőgázás csomagolás,
míg a halál el nem választ.
Erre kellene külön-külön,
mint két idegen,
igent mondani.